

Baka István: Zsoltár

2014. január 16., 06:50 , 679. szám

Megosztás 0

Nem kértelek s nem kérnék ma sem

Oly félszeg voltam véled Istenem

Csak vártam míg aktáid tologattad

Hogy föltekints és észrevégy de nem

A hold már kráterek pecsétnyomával

Úgy teli lett hogy rá se férne több

S te stempliztél tovább én meg feszengtem

Hajbókoló klienseid között

Nem hittem volna hogy külön beadványt

Nyújtok be végül mégis arra kérlek

Bocsásd meg nékem hogy sokat szerettem

S erényemnél többet nyomott a vétek

Egy-két paragrafust megszegtem én a

Tízből alpontokról nem is beszélve

Tudom hogy nem te én magam sodortam

Magam halálos bűnbe és veszélybe

Nem kérek tőled szívesen hiszen

Tudod hogy nem szeretlek Istenem

Hagyj élni akkor tán meg is szeretlek

S hagyj élni engem akkor is ha nem

Egek bürokratája egy pecséttel

Aláírással még megmentenél

Átkoztalak de most megáldanálak

Mint ahogy áld vagy átkoz mind ki él

A magyar irodalomtörténet XX. századi alakulásában Baka István jellegzetes költői világa maradandó érték. Az itt olvasható Zsoltárban könnyen fölfedezhető a rá jellemző sajátos költői látás- és beszédmód, melynek egyik fontos meghatározója a kozmikusságig tágított képvilág. Így tűnik föl Isten az „egék bürokratájaként”, akit a versbeni beszélő szürke, hétköznapi aktatologató és -pecsételők alaknak tekint. Egy olyan „mindenható” alkalmazottat mutat be a szerző, aki előtt „hajbókolnak a kliensek”, hiszen a sorban állók élete függ egy-egy ilyen pecsétől-aláírástól. Profanizált sorsértelmezés ez, gúnyosan hétköznapi helyzetteremtés, mellyel a költő groteszkké teszi és kiüresíti az embernek azt a természetes gesztusát, amikor reményének szférájához, Istenhez szokott fordulni segítségért. Látható: nem egyszerű istentagadásról van szó. A versből kiolvasható, hogy a megnyilatkozó egyén Isten nélkül ugyanúgy nem tud élni, mint ahogyan vele sem tud megbékélni. Egy perlekedő, vergődő lélek támaszkeresésének tekinthető ez a Zsoltár...

Penckófer János